

видъ гордостъ, да не се боятъ отъ никого. Но, като виждате че биле свързани съ много помощници, и отъ друга страна се боели за дъщеритъ си; по тѣзи двѣ причини пратиле посланици до Римлянитѣ, чрѣзъ които предизвиквалe съглашения, които да бждатъ тихи и умерени. Тѣй щото искаше отъ Ромула да имъ възвърне дѣвицитъ, и да прѣправелъ онова насилствено събитие; послѣ чрѣзъ законътъ да покорявалъ онѣзи хора, и да дѣйствувалъ за да иматъ приятелство между сродствата, тоже и домашно зближение. Ромулъ колкото за момитѣ не ги прѣнебрегналъ, а отъ друга страна принуждавалъ Сабинянитѣ да въсприематъ съединението помежду си; за това тѣзи послѣднитѣ за малко врѣме останали да си помислятъ и ежщоврѣменно се приготвявали за бой. Акронъ обаче, който билъ царъ на Кенинитѣ (народъ въ Латия), и който билъ гнѣвливъ и страшенъ на бойното поле; щомъ виделъ че първитѣ Ромулови дързковения сж биле сумнителни; а отъ друга страна разгледалъ, че и грабюванието на момитѣ на всички се виждало за устрашително дѣло; и че Ромулъ не бивало да остане ненаказанъ, за това прѣдирелъ да воюва, и инкогнито тръгналъ съ една голѣма сила противъ него; но, и Ромулъ се опълчилъ противъ Акрона. И щомъ двамата се приблизили, и лично единъ другъ можале да се съгледатъ, хванали да се прѣдизвикватъ за лично воювание, и всичката войска въоружена съ нетърпение очаквала слѣдствието. Тогазъ Ромулъ се молилъ богу Юпитеру и се обѣщалъ че, ако побѣди и наран